

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδόμενη κατὰ Παρασκευὴν.)

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ Δραχμαὶ 16.
Προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν.

Συντάκτης

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΙΠΠΟΥΔΟΥ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Διατρίβων ὁ στίχος λεπτά 25.
Εἰδοποιήσεις καὶ ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπήν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Οἱ συμπολίται ἡμῶν μετ' ἀγωνιώδους ἀνυπομονυσίας παρακολουθοῦντες τὴν ἀνέλιξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος, ἀρῶνται τὰς περὶ τούτου εἰδήσεις ἐξ ἀμέσων πηγῶν, ὥστε οὐδὲν καινὸν περὶ αὐτοῦ δύναται νὰ εἴπῃ ὁ ἐπαρχιακὸς τύπος.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ὁ κ. Νομάρχης ἐξέδραμε μέχρι Χαλκιδίτιδος πρὸς ἐπιθεώρησιν τῆς ὁδοῦ καὶ τῶν γεφυρῶν, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ Βουλῇ. Ἀγνοοῦμεν ποῖον ὑπέβη τὸ πόρισμα τῆς παρατηρήσεώς του.

— Ἐν συμβουλῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ κ. Νομάρχου κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐμελετήθη τὸ ζήτημα τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς παραλιαῆς ὁδοῦ, κατὰ τὸν νόμον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, περὶ ἧς ἐγράψαμεν τινὰ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Εἰς τὴν μελέτην ταύτην ἔλαβε μέρος καὶ ὁ κ. Μανιάκ ἐργολάβος τοῦ λιμένος, ἔχων εἰδικότητα γνώσεων ἐπὶ παρόμοιων ἀντικειμένων. Ὡς μαθητόμενος ἐκρίθη ὡς προσφορώτερον ἐξασφαλιστικὸν μέσον ἡ τοποθέτησις ὀγκολίθων καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ. Ἡ δαπάνη τοῦ ἔργου τούτου ἀνερχομένη εἰς 240 χιλ. δραχ. οὐτε δύναται οὐτε δίκαιον εἶναι νὰ ἐπιβαρῶνῃ τὸ δημοτικὸν ταμεῖον ἢ τὰ ἰδιαιτέρα ὀδικὰ ταμεῖα διὰ τοῦτο συνεζητήθη τὸ ζήτημα ἂν καὶ τὸ λιμενικὸν ταμεῖον δὲν πρέπει νὰ συμβάλῃ εἰς ἔργον στενῶς συνδεδεμένον πρὸς τὸν τεχνικὸν λιμένα ἡμῶν, καὶ ὅπερ καθιστᾷ ἀναπόφευκτον ἡ κατασκευὴ τοῦ λιμένος τούτου. Δίκαιον ὅθεν ἐκρίθη ὅπως κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον συμβάλῃ καὶ τὸ λιμενικὸν ταμεῖον εἰς τὴν δαπάνην τοῦ ἔργου, ἐναπόκειται δὲ ἤδη εἰς τὸ ὑπουργεῖον νὰ ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς περὶ τούτου. Βαμὲν πεπεισμένοι ὅτι τὸ ὑπουργεῖον δὲν θὰ παρίδῃ πολλοὺς λόγους συνηγοροῦντας ὑπὲρ τῆς ταχείας ἐξασφαλίσεως τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ τοῦ εὐλόγου τῆς αἰτήσεως ὅπως καὶ τὸ λιμενικὸν ταμεῖον συνεισφέρῃ εἰς τὴν συντέλεσίν του.

— Χθὲς τὸ ἐσπέραις ἐτελέσθησαν ἐνταῦθα ἐν μέσῳ πολλῶν συγγενῶν καὶ φίλων οἱ γάμοι τοῦ συμπολίτου ἡμῶν κ. Ἰωάννου Τσηπουργιά φαρμακοποιοῦ, μετὰ τῆς καλλίστης καὶ χρηστῆς δεσποινίδος Δικατερίνης Γιαννιτσοπούλου.

— Τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέραν ἐληγεύθη ὁ νεόδμητος ναύσκος τοῦ ἡμετέρου Νεκροταφείου. Ἄγνωστοι εἰσελθόντες διὰ ῥήξεως, ἀφῆρσαν διάφρα σκευὴ καὶ ὀλίγα χρήματα. Παρακαλεῖται ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ ἢ νὰ παύσῃ τοὺς φύλακας, ἢ νὰ ἐπιτάξῃ αὐτοὺς νὰ φρουρῶσι τὸ μέρος ἐκεῖνο, διότι φύλακες διὰ φυγούραν δὲν μᾶς χρειάζονται.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐνταῦθα ἐπ' αἰσίοις οἱ γάμοι τοῦ καλοῦ ἡμῶν συμπολίτου κ. Περικλέους Μπουκαούρη, μετὰ τῆς καλλίστης κυρίας Ὑπατίας Ραζικότζικα, ἀδελφῆς τοῦ ἐνταῦθα Τελώνου κ. Ραζικότζικα.

— Διὰ τὴν ἔλλειψιν χώρου ἀναβάλλομεν τὰς ἐπομέναις ἀπαντήσεις ἃς ἔχομεν εἰς τὸ γραφεῖον μας, διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον. Πρὸς τὸν κ. Τζέ-

τζον δημοτ. μηχανικόν, τὸν κ. Βλάσιον Νομομηχανικόν καὶ πρὸς τὸν κ. Π. Ἰωαννίδην γραμματέα τῆς εἰσαγγελίας.

— Οἱ κάτοικοι τῆς παρὰ τὸ Παρθενάγειον ἀνωνόμου ὁδοῦ ἐντόνως παραπονοῦνται κατὰ τῆς ἡμετέρας δημοτικῆς ἀρχῆς, ἥτις ἐπιχειρήσασα νὰ κατασκευάσῃ ἐκεῖ ὄχνητον καὶ ἀφῆσασα τὸν ἐργολάβον ἀνεξέλεγκτον, κατέστησε τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐντελῶς οἰκτρὸν καὶ ἀπροσπέλαστον. Ἠνεύχθη ὁ χάνδαξ χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ καὶ τὰ περίεξ οἰκήματα καὶ οὕτω ἡ μὲν συγκοινωνία διεκόπη ἐντελῶς, αἱ οἰκίαι διὰ τῆς διασιμότητος τῶν ὀμβρίων ὑδάτων, οὐσαι κατὰ τὸ πλεῖστον πλινθόκτισται, ἀπειλοῦσι πτώσιν, οἱ δὲ ἔνοικοι εἰσερχόμενοι καὶ ἐξερχόμενοι καταβυθίζονται εἰς τὸν βόθρον μέχρι τῆς ὀσφύρος. Τὰ παράπονα ὅθεν τῶν περίεξ οἰκούντων εἰσὶν εὐλόγα, καθ' ὅσον ἡ κατάστασις αὕτη ἀποδίδεται εἰς ἀπρονοησίαν τῶν ἀρμοδίων καὶ ἀνοχὴν αὐτῶν πρὸς εὐνοουμένους ἐργολάβους παραβαίνοντας τὰς ὑποχρεώσεις των, καὶ δέον νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὅσον τάχιστα. Ἐπεὶ ἔτι ἐν τούτοις εἶναι νὰ τεθῶσιν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ ἀνασκαφὲν μέρος δύο ἢ τρεῖς φανοὶ, ἵνα μὴ γίνωσιν ἐκεῖ καὶ θύματα.

— Ἀνηγγέθη ἐνταῦθα ὅτι ἡ ἀπὸ τριετίας μασιζούσα τὴν Ῥουμανίαν ἐπιζωοτιὰ ἐξέλιπεν ἤδη ἐντελῶς, καὶ ὅτι συνεπῶς ἡ ἐκεῖθεν ἀπαγόρευσις τῆς ἐξαγωγῆς κτηνῶν καὶ δερμάτων ἤρθη.

— Δί χιμερῖναι ἐξετάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λυκείου τοῦ κ. Κ. Κωνσταντινοπούλου ἐπεραιώθησαν χθὲς Πέμπτην.

— Ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις τυπογραφείου τοῦ Σ. Κ. Βλαστοῦ ἐξεδόθη ἐπ' ἐσχάτων χρησιμώτατον ἐγχειρίδιον παντὶ φιλομαθεῖ καὶ φιλαναγωγῶστῃ μετ' ἄκρας φιλοκαλίας τετυπωμένον ὑπὸ τὸν τίτλον: Συλλογὴ γῆ βίων ἀρχαίων Ἑλλήνων πεζογράφων καὶ ποιητῶν.

ὑπὸ Δ. Παπαζῆ.

Ἐκδόσις πέμπτη, ἐπιηζυκμένη καὶ διορθωμένη καὶ με εἰκόνας κεκοσμημένη. Τιμᾶται δραχμ. ν. 3. Τὴν ἀξίαν τοῦ βιβλίου τούτου, ἀποδεικνύει ἡ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐξάντησις τεσσάρων αὐτοῦ ἐκδόσεων, ἐγγυᾶται δὲ τοῦ συγγραφέως ἡ ἐγνωσμένη πολυμαθεῖα καὶ χάρις, γνωστὰ καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ περισπουδάστων ἔργων.

— Ἐκ τοῦ ἰδίου τυπογραφείου τοῦ φιλοκάλου ἐκδότου κ. Βλαστοῦ ἐξεδόθη ἐπίσης καὶ Ἱερά Ἱστορία, κατὰ τὸ σύγγραμμα τοῦ Γερμανοῦ διδασκάλου Φραγκίσκου Βιδεμάρρου, πρὸς χρῆσιν τῆς παιδευομένης Ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ πρὸς ἰδίαν μελέτην παντὸς χριστιανοῦ ὑπὸ Σπυρίδωνος Μωραῆτου, διευθυντοῦ τοῦ Παιδαγωγείου τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων Συλλόγου ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλ. καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργείου, μετὰ 74 εἰκόνων. Τιμᾶται δραχ. 2.—Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν πολύτιμον ἐκείνην συλλογὴν τῶν παιδευτικῶν βιβλίων ἅτινα συντεταγμένα κυρίως διὰ τοὺς παῖδας, καθιστῶσι τὴν διδασκαλίαν εὐχερестέραν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἀσφαλές, διότι ἀνταποκρίνονται θαυμασίως εἰς τὸν βαθμὸν τῆς νοήσεως τῶν νεαρῶν μαθητῶν καὶ διὰ

τῆς ἀφελείας καὶ χάριτος τοῦ ἥφους διδάσκωσ' πολλὰ ἀπόνως καὶ τελεσφόρως. Ὁ πολυμαθὴς συγγραφεὺς ἐπιγράφει τὸ πόνημά του ἐκφραστικῶς: «Πῶς ἐγὼ διηγούμαι εἰς τοὺς μικροὺς μου μαθητὰς τὰ Ἱερά Ἱστορία, ὅ ἔτυχε δὲ τὸ ἔργον του τοῦτο βραβείου ἐν ταῖς παγκοσμίαις ἐκθέσεσιν τῶν Παρισίων καὶ τῆς Βιέννης.

Περὶ τοῦ Περονόσπορου τῆς ἀμπέλου

Διὰ τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μεταφορᾶς ἐν Γαλλίᾳ ἀμερικανικῶν ἀμπέλων ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν μετεδόθη καὶ ἕτερον σπουδαῖον νόσημα, ὁ Περονόσπορος. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ νόσημα τοῦτο ἔθεωρήθη ὡς μικροῦ λόγου ἄξιον. Ὀλίγον ὁμῶς κατ' ὀλίγον ἔλαβε μεγάλας διαστάσεις, ὥστε κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς Γαλλίαν μεταβάσιν μου εἶδον αὐτὸ εἰς πάντα τοὺς ἀμπέλωνας τῶν μεσημβρινῶν νομῶν, τοὺς ὁποίους ἐπεσκεψάμην.

Ἀστυχῶς τὸ κακὸν δὲν περιορίσθη εἰς τὴν Γαλλίαν μόνον. Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ὁ Περονόσπορος ἀνεπτύχθη μετ' ἐπιτάσεως καὶ ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας (ἴδε Giornale viticolo IjaHaHo 1880 σελ. 467, 474, 504, 511, 564.) ὅπου τὰ σπέρματα τοῦ μιάσματος τούτου, ὡς οἱ Ἰταλοὶ ἐπιστήμονες διατείνονται, μετηνέχθησαν διὰ τῶν δυτικῶν ἀνέμων.

Ὅτε ἐπέστρεψα ἐκ Γαλλίας, ἤρχισα συντάσσωσιν σύντομον περιγραφὴν τῆς νέας ταύτης μάλιστα τῆς ἀμπέλου πληροφωρηθεὶς ὁμῶς περὶ τῆς εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν μεταβάσεως τοῦ κ. Κορνοῦ πρὸς μελέτην τῆς νόσου ταύτης, ἀνέβαλον τὴν περιγραφὴν αὐτῆς ὅπως ἀναμείνω τὴν ἐκθεσιν τοῦ σπουδαίου τούτου μυκητολόγου.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς γαλλικῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν (Comptes Rendus 6 καὶ 13 Δεκεμβρίου 1880) μοι ἀπεστάλη μόλις πρό τινας.

Ἀποκόψας χωρὶς τινὰ ἄχρηστα καὶ ἀκατάλληλα τοῖς πολλοῖς, μετατρέψας δὲ ἄλλα ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον δημοσιεύω αὐτὴν κατωτέρω χάριν τῶν πολλῶν ἐν Ἑλλάδι κτηματιῶν ἀμπελῶνων καὶ σταφιδάμπελῶνων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Φεβρουαρίου 1880.

Π. Γ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ.

Ἄ Ὁ Περονόσπορος τῆς ἀμπέλου (Peronospora viticola Berk et Curt.) εἰσαχθεὶς ἐν Ἑυρώπῃ διὰ τῶν ἀμερικανικῶν ἀμπέλων, ἤρχισε νὰ προξενῇ σπουδαίους φόβους εἰς τοὺς ἀμπελουργοὺς. Ὁ κ. Πλανσὼν ἀνεκάλυψεν αὐτὸν ἐνταῦθα (ἐν Γαλλίᾳ) πέρυσιν εἶρε δὲ τὴν νόσον καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν.

Ἀπὸ τοῦ 1873 εἶχον ἤδη ὑποδείξει τὸν κίνδυνον τοῦ νοσήματος τούτου, τὸν ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς ἀμερικανικῶν ἀμπέλων ἀπειλούμενον, ἐπανειλημένως δὲ ἔκτοτε ἔγραψα περὶ τούτου. Σήμερον τὸ νόσημα εἶναι γεγονός τετελεσμένον ἐπιβάλλον ἡμῶν νέα καθήκοντα.

Τὸ λῆξαν φθινόπωρον μεταβάς εἰς Βαυόννην κα

Περπιναν ήδυνήθη να μελετήσω τὸ παράσιτον μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Δεκεμβρίου. Εἰς τινὰ μέρη, ὡς ἐν Banyuls-sur-Mer, εἶρον αὐτὸ ἐφ' ὄλων τῶν κλημάτων ἐκτεταμένον ἀμπέλωνον, εἰς δὲ Saint Jean-de Luz ἐπὶ πολλῶν ἀναδενδράδων καὶ ἐφ' ἀπάντων τῶν ἀμερικανικῶν ἀμπέλων Lambrusques. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ νόσος αὕτη εἶναι πολὺ διαδεδομένη.

Ἄν καὶ ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου, ἴσως μέχρι τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ὁ Περονόσπορος πιθανόν νὰ ἐπεκταθῆ καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν, εἶναι σχεδὸν ἄγνωστος καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη τὰ ὁποῖα λυμάνεται.

Ὁ μικρομύκης οὗτος σχηματίζει ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τῶν φύλλων τῆς ἀμπέλου κηλίδας λευκὰς μαργαρώδης. Ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον φαίνεται συγχερμενός ἐξ ἰνῶν ὀρθίων, φερουσῶν ὀρθογωνίας βραχεῖας διζυγισμοὺς (διακλαδιζομένων ἐνίοτε καὶ τούτων), αἵτινες καταλήγουσιν εἰς συγκεντρωμένα πλὴν μακρὰ στήριγματα φέροντα τὰ σπορίδια. Ταῦτα εἶναι ἐπιμήκη καὶ ἀπιοειδῆ (ἑμοιάζουσιν ἀπίδιον) ἀπτονται δὲ τῶν στήριγματων ἐκ τοῦ λεπτοτέρου ἄκρου.

Τὸ ἐξωτερικὸν τῶν ὑπὸ τοῦ περονόσπορου προσβεβλημένων φύλλων διαφέρει σπουδαίως ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τῶν φύλλων καὶ τοῦ παρασίτου. Πρὸς τούτους ἡ τοποθεσία, ἡ ἐποχὴ καὶ αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ περιστάσεις ἐπιδρῶσι πολὺ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θέαν τῶν φύλλων. Αὕτη εἶναι ἐνίοτε ἀρκούντως χαρακτηριστικὴ δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέεται μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ὠιδίου.

Ὅταν τὰ προσβεβλημένα φύλλα εἶναι νέα καὶ τρυφερά καὶ ἔχουσιν ἀνοιχτὸν πράσινον χρῶμα, αἱ ἐπ' αὐτῶν σχηματιζόμεναι κηλίδες τοῦ Περονόσπορου κάτωθεν μὲν ἔχουσι χρῶμα λευκὸν καὶ εἶναι περιφερεῖς, ἀνωθεν δὲ κατ' ἀρχὰς κιτριλίζουσι, κατόπιν μελανίζουσι καὶ ἐπὶ τέλους ἐπιφέρουσι τὴν ἀποξήρανσιν τοῦ προσβεβλημένου μέρους τοῦ φύλλου, τὸ ὁποῖον αὐξάνομενον συστέλλεται καὶ ἀκολουθῶς σχίζεται εἰς τὰ προσβεβλημένα μέρη του.

Ἄλλ' ὅταν τὰ φύλλα εἶναι μεγάλα, σκληρὰ καὶ ἔχουσιν χρῶμα βαθύ πράσινον, ἡ τὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ φθινοπώρου, αἱ ἐπ' αὐτῶν κηλίδες εἶναι ἢ ἀπομεινωμέναι, ἢ συμμεμιγμέναι.

Καὶ ὅταν μὲν εἶναι ἀπομεινωμέναι, ἔχουσι σχῆμα πολυγώνον καὶ περιορίζονται ὑπὸ τῶν ἰνῶν τῶν φύλλων, χρῶμα δὲ μελαφὸν πράσινον καὶ βαθύτερον τοῦ ἐν γένει χρώματος τοῦ φύλλου. Τὸ φύλλον φαίνεται παρδαλόν, καὶ ἰδίως ἡ ἀνω ἐπιφάνεια αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν παλαιότερων φύλλων αἱ κηλίδες εὐρίσκονται πλησιέστατα τῶν κυριωτέρων ἰνῶν καὶ τοῦ σημείου τῆς ἐνώσεως αὐτῶν.

Ὅταν δὲ αἱ κηλίδες εἶναι συμμεμιγμέναι, περιβάλλονται διὰ κύκλου ἀπεξηραμένου, τὸ δὲ κέντρον αὐτῶν εἶναι μελανώτερον.

Πολλοὶ θεώρησαν τὴν νόσον ταύτην ἀσήμαντον μετὰ δὲ τούτων εἶναι καὶ ὁ κ. Πλανσὼν. Καὶ πράγματι, ἡ σταφυλὴ δὲν φαίνεται προσβαλλομένη ἀπ' εὐθείας (*), ὡς συμβαίνει εἰς τὸν ἀνθρακα καὶ εἰς τὸ ὠίδιον. Ἐν τούτοις μὴ λησμονήσωμεν, ὅτι πάντα τὰ Περονόσποροειδῆ εἶναι ἐπικίνδυνα παράσιτα τῶν φυτῶν, τὰ ὁποῖα προσβάλλονται ὑπ' αὐτῶν. Κατὰ τὸν Ὀλιβιέρν καὶ τὸν Κολλιούρν, ὡς ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὴν ἀμπέλου εἶναι γνωστοτάτη, ὁ Περονόσπορος τῆς ἀμπέλου δύναται νὰ ἐπιφέρῃ πολὺν δυσάρεστα ἀποτελέσματα εἰς πολλὰ μέρη μετέβαλεν ἤδη τὴν ποιότητα τῶν σταφυλῶν (ἐπηνεγκῶν τὴν ἐν τῷ οἴνῳ ἐλάττωσιν τοῦ οἴνοπνύματος), εἰς τινὰς δὲ περιστάσεις ἐμπόδισε τὴν ὄρμανσιν αὐτῶν. Ἐπὶ τέλους πολλοὶ ἀμπέλοι, ὡς καὶ ἐγὼ παρετήρησα τινὰς ἐν Banyuls-sur-Mer, μετὰ

(*) Νεώτεροι παρατηρήσεις βεβαιούσιν, ὅτι καὶ τὰ ἀνθη καὶ ὁ καρπὸς τῆς ἀμπέλου προσβάλλονται ὑπὸ τοῦ Περονόσπορου. Πολλάκις δὲ ἡ προσβολὴ αὐτῶν ἀποβαίνει ἐπιζημιωτάτη (ἴδε La vigne américaine, Octobre 1850 καὶ Journal d' Agriculture pratique 10 Fevrier 1881).

τὴν πτώσιν τῶν φύλλων τῶν δίδουσι νέα ελαστήματα, ἐξαντλοῦσαι οὕτω τὰς διὰ τὸ μέλλον ἐναποταμιευμένας ἐν αὐταῖς χρησίμους οὐσίας ἢ παράκαιρος δὲ αὕτη βλάστησις εἰς πολλὰ φυτὰ εἶναι ἐνδειξὴ ἀναμφισβήτητος παθήσεως καὶ ἐξαντλήσεως.

Ἡ θεωρία τῶν σπορμάτων, εἰς ἣν ὁ κ. Παστέρ συνέδεσε τὸ ὄνομα του, εἶναι σπουδαιότατη διὰ τὴν γεωργίαν. Ἐάν δὲ ἐφυλάττοντο αἱ ὑποδεικνυόμεναι ἐντολαί, οἱ καλλιεργηταὶ θὰ ἔδρεπον ἀναντιρρήτους ὠφελείας. Πολλὰ γεωργικὰ συνήθειαι ἐξηγούνται ἐπιστημονικῶς διὰ τῆς θεωρίας ταύτης τῶν σπερμάτων, ἣν ἀπαντῶμεν καὶ εἰς ἄλλα πλεῖστα ὅσα ἀντικείμενα.

Πολλάκις τὰ φυτικά παράσιτα τὰ προσβάλλοντα τὰ φυτὰ τῆς ἡμετέρας ζώης δὲν καταλαμβάνουσιν ἐριστικῶς ἅπασι τὸ προσβαλλόμενον φυτὸν, ἀλλὰ περιορίζονται εἰς ὄργανά τινα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα δυνατόν νὰ ἀφαιρηθῶσι τεχνικῶς ἢ φυσικῶς, ἀνανεουμένης οὕτω τῆς ὑγείας τοῦ φυτοῦ.

Ἐπὶ τῶν ἀφαιρουμένων μερῶν τοῦ φυτοῦ (οἶον ἐπὶ τῶν βεργῶν τῆς ἀμπέλου) τὸ παράσιτον δύναται κάλλιστα νὰ διατηρήσῃ τὴν ζωτικὴν δύναμιν αὐτοῦ, ἂν καὶ μὲν ἐκτεθειμένον εἰς τὴν διακρίσιν τῶν μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαιρῆς ἐπὶ πολὺν συνήθως χρόνον. Οὕτως ἐκτιθέμενον παράγει σωματῖα γονοφόρα, τὰ ὁποῖα (ἐπαναφερόμενα διὰ τῶν ἀνέμων, τῆς δρόσου, τῶν ἐντόμων καὶ ἄλλων μέσων ἐπὶ τῶν νέων βλασφημάτων τῶν φυτῶν) προσβάλλουσιν ἐκ νέου τὸ φυτὸν, ἐξ οὗ ἐξήχθησαν τὰ παραγαγόντα αὐτὰ παράσιτα. Ταῦτα πάντα ἐνεργοῦνται κατὰ δύο διαφόρους τρόπους.

α) Τὸ μυκήλιον (τὰ ῥιζάρια) τοῦ ἀπὸ τοῦ προσβεβλημένου φυτοῦ ἀφαιρηθέντος παρασίτου δὲν θνήσκει, (δὲν ἀποξηραίνεται) ἀλλ' ἡ διέρχεται τὸν χειμῶνα ὡς ἔχει, ἢ πολλαπλασιάζεται.

Καὶ β') τὸ μυκήλιον θνήσκει ἀπ' οὗ παραγάγη γονοφόρα σωματῖα, τὰ καὶ ἄλλως καλούμενα καθύδοντα σπέρματα, τὰ ὁποῖα βλαστάνουσιν ὅταν παρουσιασθῶσιν εὐνοϊκῶς πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῶν ἀτμοσφαιρικῶν περιστάσεων ἐν τῷ μεταξύ, δὲ τούτου διατηροῦνται ἐν ἀρίστη καταστάσει, δυνάμενα νὰ ὑποστῶμεν ἀκινδύνως οἰασδήποτε ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς.

Καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην κατηγορίαν ὑπάγονται πολλοὶ τῶν μικρομυκήτων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἀσκομυκήτων, εἰς δὲ τὴν δευτέραν τὰ *Uredinacei* (Uredinacei), τὰ *Ustilaginacei* (Ustilaginacei), τὰ Περονόσποροειδῆ, τὰ *Xytridiacei*, οἱ *Mycosporales* καὶ τινες τῶν Ἀσκομυκήτων.

Ἐκ τῶν ἤδη ρηθέντων δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ ἐξῆς πρακτικὰ πορίσματα.

Α') Ὅταν τὸ μυκήλιον δὲν θνήσκει, εὐκόλως δυνάμεθα νὰ καταστρέψωμεν αὐτὸ, ἐμποδίζοντες οὕτω τὴν κατὰ τὴν ἀνοιξιν παραγωγὴν καὶ διάδοσιν τῶν σπερμάτων τοῦ παρασίτου. Τοῦτο δὲ κατορθοῦται πολλάκις διὰ μόνης τῆς ἀποξηράσεως τῶν προσβεβλημένων μερῶν τοῦ νοσοῦντος φυτοῦ, ἢ τῆς παρατεινομένης πέραν τῆς ἐποχῆς τῆς ελαστήσεως τοῦ παρασίτου, ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴν.

Τὰ προσβεβλημένα ἢ καὶ πάντα τὰ φύλλα τοῦ ἀσθενούντος φυτοῦ, συλλεγόμενα, δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῶσι πρὸς διατροφήν ἢ διὰ στρωμνὰς (litiers) τῶν ζώων, ἢ καὶ πρὸς κατασκευὴν λιπασμάτων ἀλλὰ ταῦτα κατασκευάζονται οὕτως ὥστε πάντα τὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χρησιμοποιούμενα μέρη τοῦ προσβεβλημένου φυτοῦ ἀποσυντίθεται ἐντελῶς μέχρι τῆς ἐρχομένης ἀνοίξεως.

Καὶ β') Ὅταν τὸ μυκήλιον θνήσκει, τὰ προσβεβλημένα μέρη τοῦ φυτοῦ δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἀκινδύνως ὡς τὰ ἀνωτέρω διότι ἡ πέψις καὶ ἡ σήψις δὲν καταστρέφουσι τὴν ἑκτακτὸν ζωτικὴν δύναμιν τῶν γονοφόρων σωματίων τῆς δευτέρας κατηγορίας τῶν παρασίτων. Ὅθεν ἡ χρησιμοποίησις τῶν ὑπὸ τοιούτων παρασίτων προσβεβλημένων μερῶν ἀσθενούντων φυτῶν εἶναι λίαν ἐπικίνδυνος. Ἡ καταστροφὴ τῶν παρασίτων τούτων μόνον διὰ τοῦ πυρὸς ἐκτελεῖται μετ' ἀ-

σφαλείας. Εἶναι ἐμολογουμένως κακίστη οἰκονομία ἢ ἐν τοῖς σταύλοις χρησιμοποιήσας ἀχύρον προσβεβλημένου ὑπὸ τῆς ἐρυσίθης (νόσου τῶν σιτηρῶν) εἶναι κακῶς ἐννοούμενον συμφέρον ἢ διατροφή τῶν ζώων διὰ γεννήματος εὐρώδους ἢ προσβεβλημένου ὑπὸ τοῦ δαυλίτου (νόσου τῶν σιτηρῶν), διὰ λαγάνων κεκαλυμμένων ὑπὸ τοῦ Κυστόποδος (νόσου) ἢ διὰ βλαστῶν γεωμήλων προσβεβλημένων ὑπὸ τοῦ Περονόσπορου τοῦ ἐπιδρομικοῦ ἢ ἐκ τῶν ζώων τούτων παραγομένη κόπρος μολύνει τὰς γαίας, ἐν αἷς χρησιμοποιεῖται, ὡς πολλάκις παρετήρησα.

Ἡ ἀμπέλος προσβάλλεται ὑπὸ τριῶν κυρίων παρασίτων ἀνηκόντων εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον καὶ ἀποτελούντων τρεῖς νόσους.

Τὸ ὠίδιον, τὸν ἀνθρακα καὶ τὸν Περονόσπορον. Καὶ τοῦ μὲν ὠιδίου καὶ τοῦ Ἀνθρακος τὰ μυκήλια δὲν θνήσκουσι καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν παράγουσι καθύδοντα σπέρματα, τὰ ὁποῖα νὰ ἐμποδίσωσι τὴν χρησιμοποίησιν τῶν προσβεβλημένων μερῶν τῆς ἀμπέλου. Οὐχ' ἦττον τὰ παράσιτα ταῦτα διαμένουσι καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων, ὅθεν ἀνάγκη νὰ προλάβωμεν τὴν ἐνδεχομένην ἐπάνοδον τῆς νόσου διὰ τῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμπέλου πρεσχομένων σπερμάτων. Τοῦτο δὲ κατορθοῦται διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν προσβεβλημένων μερῶν, ἢ διὰ μὲν τὸ ὠίδιον αἰρομένου τοῦ κηλιδωμένου ξύλου, διὰ δὲ τὸν ἀνθρακα τῶν πληγωμένων μερῶν. Πρὸς τούτους, ὅπως καταστροφὴ τῶν ἐπιζῶν μυκήλιον, εἶναι ἀνάγκη αἱ ἐνὸς ἔτους προσβεβλημένα κληματῖδες, (βέργαι) ν' ἀλείφονται διὰ θειούχων οὐσιῶν οἷον διὰ θειανθρακικοῦ καλίου. Αἱ οὐσίαι αὗται χρησιμοποιεῖται ἐφ' ἔλου τοῦ κορμού τῆς ἀμπέλου, θὰ συνετέλουσι πρὸς καταστροφὴν καὶ τοῦ χειμερίου ὡς τῆς φυλλοξήρας καὶ τῶν ὠρίων τῆς πυραλίδος, τῶν ὁποίων ἢ εἰς τὴν μεσομβριῆν καὶ τὴν δυτικὴν Γαλλίαν ἐξόντωσις ἀπαιτεῖται συνήθως ἐιδικὴν ἐργασίαν.

Τὰ φύλλα καὶ αἱ ἀφαιρούμεναι κατὰ τὴν κλάδευσιν κληματῖδες, ἐκκαταλείπομεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τὴν ὑγρασίαν, ὅπου διευκολύνεται ἡ ἀνάπτυξις τοῦ παρασίτου δύναται νὰ μεταδώσῃ τὸ νόσημα εἰς τὰς ἀμπέλους. Ὅθεν ἀνάγκη πάντα ταῦτα νὰ συλλέγωνται καὶ νὰ φέρονται ἔξω τοῦ ἀμπελώου.

Τοῦ Περονόσπορου τὸ μυκήλιον θνήσκει παράγει καθύδοντα σπέρματα ὅθεν ἀνάγκη τὰ ὑπ' αὐτοῦ προσβεβλημένα μέρη τῆς ἀμπέλου νὰ καίονται, ἢ δὲ προερχομένη στάκτη δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς λίπασμα. Τῶν μερῶν τούτων καταστροφόμενον ἐμποδίζεται οὕτω σπουδαίως ἢ ἐκ νέου ἐμφάνισις τῆς νόσου. Ἡ προφύλαξις αὕτη ἀποβαίνει ἀποτελεσματικὴ ἰδίως, ὅταν ἐπιστῶμεν ἰδιάζουσαν προσοχὴν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος. Δὲν εἶναι καλὸν νὰ ἐπιτρέπωμεν τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐπισώρευσιν τῶν σπερμάτων, διότι τὸ κακὸν καθίσταται δυσθεράπευτον.

Ὅαυτα συμβουλευόμεν ἰδίως εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας ἀμπελώων βαρυτίμων (Médoc) ἢ εἰς τοὺς παραγωγεῖς ἐκλεκτῶν σταφυλῶν (Thomery Fontainebleau).

ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΟΡΝΟΥ.

Τατιανὴ Ἰωάννου Γαλλιιάτσα.

Τηλεγραφικῶς ἀνεκοινώθη προχθὲς πρὸς τοὺς ἐνταῦθα οἰκείους ἢ ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου ἀποδημία τῆς ἀξιοσεβάστου δεσποίνης τοῦ οἴκου τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Γαλλιιάτσα, Τατιανῆς. Πάντες γινώσκουμεν ὅτι ἡ σεβαστὴ αὕτη οἰκοδέσποινα ἦς τὸ ὄνομα κοσμεῖ τὴν κεφαλίδα τῆς παρούσης νεκρολογικῆς εἰδήσεως, ἦτο σύζυγος τοῦ μακαρίτου συμπολίτου ξμῶν Ἰωάννου Γαλλιιάτσα καὶ ἀδελφὴ τοῦ ἀιδίμου Γεωργίου Βελλίου. Ἐξ Ἰωαννίνων ἔλκουσα τὴν καταγωγὴν ἢ μακαρίτις, ἐγκατεστάθη ἀπὸ τοῦ γάμου τῆς παρὰ τῆ ἡμετέρας κωνίνας, ἐν μέσῳ τῆς ἐποίας ἐβίωσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ὅλα ἔτη, μὴ ἀποδύνησασα εἰμὴ πρὸ ὀλίγου

ἐτῶν, χάριν τῶν ἀρρένων αὐτῆς τέκνων, ἐγκατασταθέντων ἐν Κερκύρα.

Μόνος ὁ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν εὐτυχήσας νὰ γείνη μάτρως τοῦ καθ' ἡμέραν αὐτῆς θίου, μόνος αὐτὸς ἐξετίμησε καθ' ἀκριβείαν τὰς ἀρετὰς, ὅσας ἐδαψίλευσεν αὐτῇ ἡ φύσις. Ἀποστρεφόμενη τὴν ἐπαγωγὸν τῆς ἐπιδείξεως καὶ ἀλαζονίας εἰκόνα, καὶ ὅλον τὸ ὄφρυμα τῆς ματαιοφροσύνης, ἐβλεπε καὶ ἐγνωρίζε τὴν ἀνθοσκεπῆ ἀβυσσὸν τῆς ἀπωλείας, καὶ δὲν ἐπάτει εἰς τὸ τοιοῦτον ἔδαφος τὸν πόδα τῆς ἐξ ἐναντίας δὲ ἀσπαζομένη τὴν ἀπλότητα ἐλάνθανε καὶ ἑαυτὴν πράττουσα καὶ συμβουλευούσα τὸ ἀγαθόν. Πᾶν ἔργον εὐγενές, πᾶσα θυσία, σκοπὸν ἔχουσα τὴν εὐποιῶν, ἀφωσίσις ἀπεριόριστος πρὸς τοὺς οἰκογενεῖς, ἀγάπη πρὸς τοὺς φίλους, θεραπεία πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀγρυπνία παρὰ τὴν κλίνην ἀσθενῶν, πᾶσα ἐνὶ λόγῳ εὐεργεσία ἐλογίζετο παρ' αὐτῆς καθήκον. Ἡ χαρὰ τῶν ἄλλων ἦτον ἰδία αὐτῆς χαρὰ καὶ ἡ λύπη τῶν ἄλλων ἰδία αὐτῆς λύπη· μεγίστην δ' ἐνόμιζε δυστυχίαν, ἀνδρὸς εἶχε πάντοτε τὴν δύναμιν ἴσην πρὸς τὴν προαίρεσιν· διὰ τοῦτο ἐνωρίς εἴλκυσε καὶ ἰσόβιον διετήρησε τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας τὸ προσήνης τῶν τρόπων τῆς καὶ ἡ ἀπροσποίητος εὐγένειά τῆς καὶ εὐπρέπεια συμπεριφορᾶς, καὶ σωφροσύνη σχήματος, καὶ ἡθῶν αὐστηρότης ἐγοήτευον ἅμα δὲ καὶ παρδειγματίζον. Οὐδέποτε λέξις ἀτοπος ἐξέφυγε τὰ χεῖλη αὐτῆς, ἀλλ' οὐδὲ ἤκουσέ ποτε τὰ μὴ προσήκοντα· παρθενικὴν εἶχε τὴν αἰδῶ καὶ γηράσασα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Θεῖα Πρόνοια, ἐκλέγουσα τὰς ἀρίστας φύσεως πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν βουλῶν αὐτῆς, δὲν εὐδοκεῖ καὶ νὰ ἀπαλλάτῃ πάντοτε, ἐν οἷς αὐτὴ οἶδε κρίμασι, δοκιμασιῶν τὰ σκευὴ τῆς ἐκλογῆς τῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἡ μακαρίτις Τατιανὴ ἔλαβεν οὐχὶ ὀλίγα δοκιμασθήρια τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς πίστεώς τῆς, ὑποκύψασα περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ μέσα καὶ τὴν κλίσιν τοῦ θίου εἰς θλίψεις, αἵτινες διὰ τὸ μέγεθος πολὺ ἐνωρίτερον ἤθελον καταβάλλει πάντα στερούμενον τῆς καρτερίας καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως τῆς μακαρίτιδος.

Νεώτερον μὲν ἀφιερῶθη εἰς τὴν εὐλαβῆ θεραπείαν τοῦ πατρὸς, μακρὸν χρόνον νοσήσαντος, καὶ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ πνοὴν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς ἀφέντος· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀδελφὴ πολυτίμος δι' αὐτὴν ἐβούθησεν αὐτῆς τὴν εὐαίσθητον αὐτῆς ψυχὴν εἰς νέαν θλίψιν, ἀποθανούσα· ὑπὸ τὴν φιλάδελφον στέγην τῆς. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκλαύσε τὸν θάνατον καὶ ὡς φιλόστοργος μήτηρ, ἐπέπρωτο νὰ ὑποστῇ καὶ τὸ καιριώτερον τῶν τραυμάτων, ὅπερ ἐτραυματίσεν αὐτὴν ἀνεξιτήτως καὶ ἀνιάτως διὰ τοῦ ἐν Παρισίοις θανάτου τοῦ ἀοιδίου ἀδελφοῦ τῆς Γεωργίου Βελλίου, εἰς τὴν πρόωρον ἀπώλειαν τοῦ ὀπίου πένθιμον ἔτι φέρει τὴν μνήμην ἢ κλασικὴν χορεία τῆς καθ' ἡμᾶς φιλολογίας καὶ ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου· ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἦτο τὸ ὕστατον τῶν πικρῶν ποτηρίων, τῶν διὰ τὴν δοκιμασίαν τῆς προωρισμένων. Ἡ Θεῖα Πρόνοια ἐπεφύλαττεν αὐτῇ νὰ νοσηλεύσῃ μετ' ὅλης τῆς ἀφωσίσεως ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐνιαυτῶν καὶ ἄλλαι πολυτίμοι δι' αὐτὴν καὶ τὴν οἰκογενεῖάν τῆς ὑπέβριζαν, νὰ συνδιπλασιωρηθῇ μετ' αὐτῶν ἠρωϊκῶς, νὰ καθαγιασθῇ, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ εἶτα νὰ κληθῇ ὑπὸ τοῦ ἀποστείλαντος εἰς τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν. Ἐπέζησε λοιπὸν ἡ μακαρίτις Τατιανὴ καὶ ἐπειδὴ ματαιωθείσαν πᾶσαν τὴν ἀπαράμιλλον αὐτῆς αὐταπάρησιν καὶ ἐγκαρτέρησιν ἐν τῷ πάσχοντι συζύγῳ τῆς καὶ τῇ πασχούσῃ ἀδελφῇ αὐτοῦ Ἀγγελικῇ Μόστρα. Τοιαῦτα δοκιμαστήρια ἐτέθησαν ἀνωθεν πρὸ τῆς μακαρίτιδος· πάντα δὲ ταῦτα θριαμβευτικῶς διήλθε διὰ τῆς καρτερίας τῆς. Τὸ πικρὸν ποτήριον ἐδέχετο ὡς μάθημα τῆς οὐσίας τοῦ κόσμου, καὶ ὡς μῆνυμα ὅτι ἀλλαγῆ ἔπρεπε νὰ περιβῆν τὸν αἰδιὸν γλυκασμόν. Δὲν ἐθεώρει τὰς θλίψεις ὡς θεῖαν ἐγκατάλειψιν, ἐφ' ᾧ καὶ διήρχετο τὰ πάντα ἐν εἰρήνῃ, τηρούσα ἀμετάβλητον καὶ ἀκέραιον τὴν γλυκύτητα τοῦ ἡθους τῆς, ἥτις ἦτο τὸ ἀπαύγασμα τῆς γαλήνης τῆς ψυχῆς τῆς. Δικαίως καὶ ὁσίως διάγουσα τὸν βίον καὶ μηδὲν παράχαρδον ἑαυτῇ συνειδυῖα, εἶχεν ἀείποτε ἠδεῖαν καὶ ἀγαθὴν γηροτρόφον τὴν ἐλπί-

δα. Οἱ δὲ οὐ-ω βιοῦντες δὲν θεωροῦσι τὸν θάνατον ὡς ἐκμηδένισιν τῆς ὑπάρξεώς τῶν, ἀλλὰ ὡς βεβαίαν μετάβασιν εἰς κρείττονα βίον, ὡς διαπρημέα ἀπλοῦν καὶ ἀνώδυνον ἀπὸ τῆς προσκαίρου ταύτης εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν, ὡς ὁδὸν τὴν ὁποίαν εὐδατον παρασκευάζουσιν οἱ βιοῦντες ὅπως ἐβίωσε καὶ ἐπολιτεύθη ἡ μακαρίτις Τατιανὴ. Οὕτω λοιπὸν διελλοῦσα τὰς ἡμέρας αὐτῆς ἡ σεβασμία αὐτῆς οἰκοδόποινα, ἀπέθετο γαληναιῶς ἐν ταῖς ἀγκάλας ἀμφοτέρων τῶν φιλάτων αὐτῆς τέκνων τὸ γῆλον αὐτῆς φορτίον, καὶ μετέστη πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα, συγκλῶσασα θεαρέστως ἐξήκοντα καὶ ὀκτώ ἐνιαυτῶν νῆμα ζωῆς.

Τοιαῦτα ὑπέβριζαν ἐφ' ὅσον μὲν ζῶσιν ὁμοιάζουσι πρὸς τὸν ἡρέμα καὶ ἀθούρως κυλιόμενον ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ποταμόν. Ὁ τοιοῦτος δὲν ἐγείρει τὴν προσοχὴν τοῦ ὁδοιπόρου διὰ πατάγου ἢ θορύβου. Ἀπερχόμενοι ὁμοῦ τῆς κονίστρας ταύτης, ἢ ἀποκαλοῦμεν κόσμον, προκαλοῦσιν ἡμᾶς νὰ ἀπιδώμεν πρὸς αὐτὰς ἀτενῶς καὶ νὰ ἀποκομίσωμεν ἐξ αὐτῶν, ἀνεπιστρεπτὲ ἀπολιπουσῶν ἡμᾶς, διδάγματα ὠφέλιμα πρὸς τὴν πορείαν ἢν βαδιζόμεν. Ἡ Τατιανὴ Γαλλιάτσα ὑπῆρξεν ἐν τῶν ἀξιοζηλωτῶν προτύπων οἰκοδοποῖνης, εἰς ἣν δικαίως καὶ εὐλόγως σπένδομεν τὰς νεκρολόγους ταύτας σπονδὰς ὡς φόρον ὀφειλόμενον εἰς τὴν ἀγαθὴν μνήμην, ἢν ἀπαρμειώτο καὶ ἀλώβητον διέσωσε μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου τῆς ἢ καθ' ἡμᾶς κοινωνία, καὶ θέλει διασώζει ἑσέαι, οὐχὶ ἀμιγῆ βεβαίως καὶ τῆς λύπης, ἢν αἰσθανόμεθα βλέποντες ὅτι τὸ δένδρον τοῦ φύλου, εἰς ὃ ἀνήκεν ἡ ᾧδε νεκρολογουμένη, καὶ οὐ ἀγλαὸς ὑπέβριζε καρπὸς, ψιλοῦται ὀσημέραι τῶν καλλικάρπων κλώνων, οὐς ἀφθόνως ἐβλάστησεν ἐν παρωχημένοις χρόνοις. Αἱ γυναῖκες ἐκείναι, καίτοι διανοητικῆς καλλιτεργίας ἀμοιόησασαι, οὐδέποτε ὁμοῦ παρεγνώρισαν τὴν ἐν τῇ οἰκογενεῖα καὶ τῇ κοινωνίᾳ θέσιν αὐτῶν· ἐξ αἰσθημάτων ὀρθῆς καὶ ἑλληνοπρεποῦς φιλοτιμίας προσεπάθουν ἐκ τῆς πρώτης αὐτῶν ἀφετηρίας νὰ ἀποκτήσωσι τὴν ἑαυτῶν ἀπέναντι τοῦ ἀνδρὸς ἀξιοπρέπειαν, ἐξασφαλίζουσαι διὰ τῶν ἀρετῶν τῶν τὴν ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀφωσίσει ἰσοτιμίαν τῶν. Τοιαῦτα οὐσαι ἀνήχθησαν μέχρι τῆς περιωπῆς καθ' ἣν νὰ σπένδωμεν μετ' ἀκρῶν ἐγκαρδίου λύπης τοὺς τάφους τῶν ἐν οἰαδήποτε ἡλικίᾳ ἀπολείπουσιν ἡμᾶς· καὶ νὰ θρηνώμεν τὴν ἀπ' αὐτῶν ὀρφανείαν μας.

Ἡ ἀπόκρως καὶ ἡ προσωπιδοφορία.

Ἦδη ὁπόταν διανύομεν τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διήγημα, ὅπερ οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας Τριῶδιον ἀπεκάλεσαν καὶ τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀνοχῆς τῶν κατέστησαν σταθμὸν ἀπολαύσεως τῆς μονοτόνου καὶ σώφρονος χριστιανικῆς ζωῆς, δὲν ἤθελον εἶσθαι ἀπὸ σκοποῦ νὰ ἐκθέσωμεν βραχέα τινὰ ἐνταῦθα περὶ ἀπόκρως καὶ περὶ προσωπιδοφορίας, ἢν ἀπαντῶμεν ἐν χρήσει παρ' ἅπασιν σχεδὸν τοῖς λαοῖς καθ' ὠρισμένας τινὰς τοῦ ἔτους ἡμέρας. Ἀλλὰ κυρίως περὶ ταύτης τῆς κυριολεκτικῆς καὶ οὐχὶ περὶ τῆς ἐτέρας τῆς ὑπολανθανούσης δηλονότι προσωπιδοφορίας, τῆς καθημερινῆς· διότι ὡς γνωστόν, πολλοὶ ὑπάρχουσιν εἰσέτι οἱ δοξάζοντες ὅτι καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ μακροχρόνιος ἀπόκρως, καθ' ἣν πάντες κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἴμεθα προσωπιδοφόροι, καθ' ὅσον ἕκαστος ἐπιθυμεῖ νὰ χαινῆται ὁποῖος κυρίως δὲν εἶναι καὶ ὅτι ἔχει ἐκεῖ οὕτινος στερεῖται. Πόσοι ἀγράμματοι δὲν φωτογραφοῦνται μετ' ἐπίβλινον εἰς τὰς χεῖρας· πόσοι λήσταρχοι δὲν ἀσπάζονται τὰς ἀγίας εἰκόνας μέχρις ἐκχρωματισμοῦ; Περὶ τῆς ἀπόκρως ταύτης ἄλλοις ἀνήκει νὰ ὁμιλήσωσι.

Κατὰ τὸ Τριῶδιον λοιπὸν ὑπερ' ἀνοίγῃ καὶ κλείει ἐν χρόνῳ κινήτῳ, καὶ τὸ ὁποῖον ἤδη διανύομεν, ὁ χριστιανὸς, καὶ ὁ καλὸς μάλιστα, πολλὰ δύναται νὰ πράξῃ καὶ περισσώτερα νὰ ἀπολαύσῃ ἀνευ φόβου κολάσεως· ὁ σοφὸς δύναται νὰ παρεκλίνη τῆς εὐθείας, ἀνευ ἐλαττώσεως τινος τῆς ἀξίας ἢ τῆς ὑπολήψεώς του καὶ ὁ ὄλιθος κάτοικος τῆς πόλεως ἡμῶν νὰ πυροβολῇ κατὰ τὰς νύκτας ἀνευ ἀστυνομικῆς παρενοχλήσεως· πλὴν πάντα ταῦτα

ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ νηστεύσῃ πεντήκοντα ἐπιμένας ἡμέρας καὶ κατ' αὐτὰς ν' ἀκούσῃ μυριάκις ἐκ τῆς βιβλίας τῶν ψαλτῶν μας τὸ «Κύριε τῶν δυνάμεων». Εὐτυχῶς σήμερον ἡμεῖς οἱ νεώτεροι, συνταγματικῶ τῷ τρόπῳ, ἐξεφύγαμεν τὴν ὑποχρέωσιν καὶ ἀπολαύομεν τοῦ δικαίωματος. Ἀλλῶς τε ἡ ἀπόκρως μετὰ τῆς προσωπιδοφορίας ἀνέρχεται εἰς ἐποχὴν προγενεστέρην τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅστις οὕτω φερεται προστάζων ἐπὶ ἀλλοτρίου καὶ ἐπιβάλλων τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῆς, ἀνευ δικαίωματος, εἰς ὄρους ἐπαχθεῖς ἢ μὴ τήρησις ὅθεν αὐτῶν δὲν δύναται νὰ λεγισθῇ παράβασις, ἀφοῦ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολαύσεως ἐκείνης ἔλκει ἢ ἀνθρωπότης ἐξ ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς, ὥστε σήμερον ἀν' ἀποκρούομεν καὶ δὲν νηστεύομεν εἶναι φυσικόν, ἐπανήλθομεν εἰς τὰ ἀρχαῖα.

Ἐν τούτοις χωρὶς νὰ πολυπραγματώμεν διὰ τὰ μετὰ ταῦτα, κατὰ τὸ Τριῶδιον, ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον καθ' ἡμᾶς, ἀπόκρως, εὐρὺ ἀνοίγεται τὸ στάδιον εἰς τὴν χριστιανικὴν κοιλίαν, ἥτις ἀνευ τύψεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνευ δυσπεψίας, ἀπολαύει παντὸς καταθμίου αὐτῆς· ὁ χορὸς δὲ καὶ ἡ μουσικὴ, ἅτινα ὁ Ὀμηρὸς ἀποκαλεῖ, ἀναθήματα δαιτὸς, ἢ κοσμήματα τοῦ συμποσίου, συμπληροῦσι συνήθως τὴν ἀπόλαυσιν. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἤρκεσε τῷ ἀνθρώπῳ· ἐπόθει ἐλευθερίαν πληρεστέρην, τὴν δὲ κοινωνικὴν προσωπιδοφορίαν ὑπερ' ἀνοίγεται τὸν κατεστενοχώρει, ἤθελε ν' ἀφῆθῃ εἰς τὴν φύσιν του. Ἐδανείσθη λοιπὸν τὴν χάρτινον προσωπίδα, ἵνα ὑπ' αὐτὴν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ τὸ πᾶν, ἵνα ὑπ' αὐτὴν δύναται ν' ἀκούσῃ τὸ πᾶν ἀνευρυθρίαστως. Πλὴν ταῦτα εἰσὶ γινωστά τοῖς πᾶσι, καὶ ἡμῖν δὲν ὑπολείπεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἢ ἡ ἀναζητήσις τῶν ἰχνῶν τοῦ ἔθους τούτου ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις καὶ ἡ ἐπισκοπήσις αὐτοῦ ἐν τοῖς μεταγενεστέροις, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ τῶν ἡμερῶν ἃς διανύομεν.

Ἀπαντες οἱ λαοὶ ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν, ἔχουσιν ἰδίαις τινὰς ἡμέρας πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν γῆινων ἀγαθῶν ἢ πρὸς ἀκολασίαν, ποῦ μὲν νόμῳ ἀνεγνωρισμένας ποῦ δὲ συνθεῖα ἀνεκτάς. Αἱ ἡμέραι αὗται εἴτε Τριῶδιον, εἴτε ἀπόκρως, εἴτε Carnival ἢ Διονύσια, ἢ Ἀνθεστήρια, ἢ Ὀσχοφορία, ἢ Σατουρνάλια ἀποκαλοῦνται, εἰσὶ σχεδὸν ὁμοῖαι πανταχοῦ· ἢ πολυφαγία, ἢ οἰνοποσία, ὁ χορὸς, τὸ ἄσμα καὶ ὁ μετεμφισμὸς εἰσὶ τὰ κυριώτερα αὐτῶν χαρακτηριστικά.

Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον τὴν ἑορτὴν τῆς Ἰσιδος, καθ' ἣν αἱ μὲν γυναῖκες ἐνδύοντο ἀνδρῶν ἐνδύματα, οἱ δὲ ἄνδρες γυναικεῖα φορέματα. Ἐκ τούτων ἐνωρίς παρέλαθον καὶ οἱ Ἕλληνας τὰ στοιχεῖα ἄλλων παραπλησιῶν ἑορτῶν. Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἔτι χρόνους οἱ Ἀθηναῖοι ἐτέλουν ἐν κώμῳ καὶ μέθῃ τὰ Διονύσια, πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, τοῦ εὐθύμου ἐκείνου θεοῦ τῆς ἀμπελοργίας καὶ οἰνοποιίας, ὅστις παριστάμενος ὡς νέος χαρῆς ἐστεμμένος μετ' οἰνοῦ καὶ φύλλα ἀμπέλου, δίδει οἴκοθεν νὰ ἐνοησῇ τις ποῖον τρόπον λατρείας καὶ τιμῆς ἀπῆται ἐκ τῶν πιστῶν του. Κατὰ τὰ Διονύσια λοιπὸν ἐτελοῦντο ὄργια ἐμπνέοντα ἀποστροφήν εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς πρωτοπείρους, οἵτινες εἶχον αἰσθημὰ τι αἰδοῦς καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάζοντο ὅπως μετέχωσι τῶν κοινῶν διασκεδάσεων, νὰ μετεμφίζωνται καλύπτοντες τὸ πρόσωπόν.

Ἡ ἱστορία μετέδωκεν ἡμῖν τὴν εἰδήσιν ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, ποιμένες ἔτι ὄντες, κατὰ τὰς πανηγύρεις τῶν ἐκάλυπτον τὴν κεφαλὴν τῶν διὰ φύλλων καὶ φυτῶν, ἔτι δὲ ἔχριον καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ οὗ προήλθε κατόπιν ἡ χρῆσις τῶν προσωπιδῶν. Προσέτι ὅτι κατόπιν παραδεχθέντες τὴν πολυθεῖαν ἐτέλουν εἰς τιμὴν τινῶν ἐκ τῶν θεοτήτων ἑορτὰς, ἀπαιτούσας μᾶλλον ἢ ἥττον μεταμφίσεις. Οὕτω π. χ. ἐτελοῦντο εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης τὰ Ὀσχοφορία τὴν 7 Ὀκτωβρίου καθ' ἣν ἐπανήλθεν ὁ Θεσσεύς ἐκ Κρήτης εἰς Ἀθήνας. Ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ νεανῖαι ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῶν Ἀθηναίων, μετημφισμένοι εἰς νεάνιδας καὶ περιτυλιμένοι φύλλα ἐφῆρον ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Βάκχου ἢ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν

Είρσιωνην, κλάδον δηλ. ελαίας περιτετυλιγμένον ὑπὸ μαλλίου καὶ πλήρη σταφυλῶν, σύκων καὶ ἄλλων ὕψωρῶν, ἡ δὲ λιτανία αὕτη ἐτελείτο πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἀφορίας.

Οὕτε οἱ Ῥωμαῖοι ἐδείχθησαν ἐγκρατέστεροι καὶ αἰδημονέστεροι κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Σατουρναλίων καὶ Λουπερκαλίων, καθ' ἃς παριστάνοντο ἄσευνοι καὶ ἀναίδει, πράξεις ὑπὸ ἀτόμων ἄτινα κατέφευγον εἰς τὴν μεταμφίεσιν καὶ τὰ προσωπεῖα, ἵνα ὑπὸ ταῦτα ἐλευθερώτερον παραδιδῶνται εἰς τὰ ὄργια τῶν, χερίντες τὰ πρόσωπα τῶν διὰ ψιμυθίου, παραμορφῶντες αὐτὰ διὰ προσωπεῖων καὶ ἐνδυόμενοι τὰς στολὰς τῶν θεῶν τῆς μυθολογίας τῶν. Ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορῶν πρὸ πάντων καὶ τῆς ἐκφυλισθείσης Ῥώμης, ὅλοι αὐταὶ αἱ μεμιασμέναι καὶ κραιπνὰς ἐστερπον τὸν λαὸν καὶ ἐκολάκευον τὸν κύριον, εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Νέρων μετμηφιούμενος εἰς Ἀπόλλωνα ἔψαλλε στίχους ἐπὶ τοῦ θεάτρου, ὡς καὶ τινες τῶν διαδόχων αὐτοῦ. Ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὰ Σατουρναλία, ὅπως καὶ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰ Ἀνθεστήρια ἐπεκράτει ὀλιγοήμερος καὶ παροδικὴ ἰσότης ὁ δούλος ἀπεκαθίστατο ἴσος τῷ κυρίῳ, ὁ δούλος περιεβάλετο τὴν στολὴν τοῦ κυρίου του, ἐλάμβανε τὴν θέσιν τούτου ἐν τῇ τραπέζῃ, διέτασσε δὲ καὶ ὑπακούετο ἐν πᾶσι ἐξουσία μιᾶς ἡμέρας, συντελοῦσα εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὴν ἐπιούσαν σκληροτέραν καὶ ἐπαχθεστέραν.

Βαθυκρῶν ὅμως μετ' ὀλίγον ἢ συνθήκη τῶν παραδόξων καὶ ἐκτάκτων τούτων διασκεδάσεων καὶ τῶν μετεμφίσεων σχεδὸν εἶχον ἐκλείψει, ὅτε κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους ἀπαντῶμεν ἐν Βενετία τὸ περιλάλητον αὐτῆς καρναβάλι, ὅπερ τοσαύτην ἐχορήγησεν ὕλην εἰς τοὺς μυθιστοριογράφους καὶ ποιητὰς τῶν μετέπειτα χρόνων. Ἡ ὡραία Βενετία, ἡ νύμφη τοῦ Ἀδρια, ἀφοῦ ἐδοξάσθη διὰ τῶν θριάμβων τῶν ὄπλων τῆς, κατήνησεν ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν ἢ ἀποθανάτησιν τὸ ὄνομα τῆς διὰ τῶν περιφρήμων καρναβαλίων τῆς. Κατ' αὐτὰ ἑνὶ ἔργῳ ἐκεῖ ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, αἱ εὐγενεῖς ἢ πλούσιοι νέοι, ὅπως ὑπερῶσιν ἀπειδῶς τὸν χρυσὸν, ἢν οἱ πατέρες τῶν διὰ κόπων πολλῶν συνέλεξαν, πρὸ τῶν ποδῶν τῶν ἐταίρων, ἃς οἱ ἀκόλαστοι ἐκείναι πανηγύρεις ἐξ ὄλων τῶν σημείων προσεῖλκον. Χαρὰ φρονίτις, μεθῆ, ἀκολασία, μονομαχίαι, μετεμφιασμός γενικός, ἰδοῦ, ὅτι ὡς ἐπιδημία ἐνέσκηπτεν ἐν Βενετία. Ἡ ἐμπορικὴ πόλις, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἄλλο ἐμπόριον δὲν ἐνέκλειεν εἰμὴ τὸ τῶν μυραλοιφῶν, τῶν ἀρωμάτων καὶ τῶν δαντελῶν, οἱ δ' εὐγενεῖς κληρονόμοι τῶν Δόγων τῆς Γαληνοτάτης Δημοκρατίας, δι᾽ ἐγνώριζον ἐντιμωτέραν ἐνασχόλησιν, ἢ τὴν τοῦ Τραπεζίτου τοῦ Φαραῶ. Ὁ Βοναπάρτης παραχωρήσας τὴν Βενετίαν εἰς τὴν Αὐστρίαν, τὴν ἀπέσπασεν ἐξ ὄλων τούτων, ἐκτοτε δὲ χορεύουσι καὶ ἐκεῖ ὅσον καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐκ τῆς Βενετίας ὅμως ἐνωρὶν παρέλαβον καὶ οἱ Γάλλοι τὰ στοιχεῖα παρομοίων ἐορτῶν ἐν Παρισίῳ ἀπὸ τῶν χρόνων Λουδοβίκου 14ου ἀπαντῶμεν αὐτὰς πανηγυριζόμενας ἐν πάσῃ τῇ λαμπρότητι τῆς Αὐλῆς ἐκείνης, εἰς ἣν ὀφείλεται καὶ ἡ συστηματοποίηση τῶν χωρῶν τῶν μετμηφιούμενων, οἵτινες ἐκτοτε ἐπεκράτησαν καθ' ὅλην τὴν λοιπὴν Εὐρώπην. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἐν Γαλλίᾳ, ἰδίᾳ δὲ ἐν Παρισίῳ, τὰς ἀπόκρως διήρχοντο ἐν κραιπάλῃ καὶ μασκαροσύνῃ. Τὸ πρῶτον ἐκεῖ οἱ εὐγενεῖς μετμηφιέζοντο ἐν κύκλοις ἰδίοις, ἐπὶ τῆς ἀντιβασιλείας δὲ ἡ Αὐλὴ τῇ βοήθειᾳ τοῦ προσωπείου ἀνεμύχθη μετὰ τὸν λαόν, εὐρίσκουσα ἐν τοῖς εὐθύμοις αὐτοῦ διασκεδάσει, τὸ θέλητρον ὅπερ πάντοτε παρέχει ἢ ἀπουσία τῆς αὐστηρᾶς ἐθιμοτυπίας. Χοροὶ μετμηφιούμενων ἐδόθησαν κατόπιν ὑπὸ τῆς αὐλῆς καὶ ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων, ἐν οἷς προσεκλήθησαν καὶ ἰδιῶται. Οἱ χοροὶ ὅμως τοῦ μελοδράματος συνετέλεσαν θαυμασίως παρὰ πάντας τοὺς λοιποὺς εἰς τὴν παράδοξον ταύτην συνάφειαν τῶν δύο τέως ἐτερογενῶν κοινωνικῶν στοιχείων. Ἐν τοῖς χοροῖς τοῦ μελοδράματος ἢ αὐλῆς καὶ ἡ φλόκις, οἱ Παρισίῳ καὶ αἱ Βερσαίαι συγκεχυμένοι, ὕρδην μίγδην, παρεδίδοντο εἰς τὴν εὐθυμίαν καὶ

τὰς ἡδονὰς ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ ἀγνώστου. Ἡ συνάντησις αὕτη καὶ διὰ τὸν εὐγενῆ καὶ τὸν ἰδιώτην εἶχε θέλητρον τι διὰ τὸν δευτέρον ζήτετε παρὰ τὸν προνομιούχον, τὸν δὲ πρῶτον εἴλκυε διὰ τὸ καινοφανές ἀμφότεροι λοιπὸν ἐρρίφθησαν εἰς τὰς διασκεδάσεις ταύτας αἵτινες ἱκανοποιοῦν ἀμφοτέρων τὰς ὀρέξεις. Οἱ εὐγενεῖς ἐν τούτοις δὲν παρητήρησαν ὅτι ὁ ἰδιώτης ἐκεῖ προσέκτα μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον θάρρος ἢ ἀτενίξῃ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ νὰ τοῖς ἀντιλέγῃ, οὐδ' ἠνέκησαν ὅτι δὲν ἤθελε βραδύνει νὰ πράξῃ τ' αὐτὰ μετὰ πρόσωπον ἀσκεπές. Ἐν ἐνὶ λόγῳ λοιπὸν, ἐν τοῖς χοροῖς τῶν μετμηφιούμενων, συνελήφθη ἡ μεγάλη ἐκείνη ἐπαναστάσις, ἣτις ἔφερε τὰ ἄνω κάτω. Πλὴν τοῦτο εἶναι ἐκτὸς τοῦ θεματός ἡμῶν.

Σήμερον ὁ κόσμος πανταχοῦ πανηγυρίζει τὰς ἀποκρῶς ἐν πότῳ καὶ εὐθυμίᾳ, ὁ λαὸς πάντοτε ἐν ἀληθεῖ χαρᾷ, οἱ πλούσιοι ἐν βεβιασμένῃ θυμηδίᾳ. Εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης κατ' ἴδιον τρόπον ἐορτάζεται ἡ τελευταία ἡμέρα, ἣτις ἐστὶν ἡ τρίτη τῆς καθαρᾶς εβδομάδος. Ἐν Ῥώμῃ ἡ ἡμέρα αὕτη χαρακτηρίζεται διὰ τῆς λαμπαδοφορίας ἀπὸ πρῶτης ὅλη ἡ ἅγια πόλις κινεῖται, ἀπειρον πλῆθος λαοῦ βαίνει ἐν συνοδίᾳ, ἐν ἣ ἕκαστος κρατεῖ ἀνημμένην λαμπάδα καὶ καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν νὰ σβῆσῃ τὸ κηρὸν τοῦ γείτονός του, πριφυλάσσων τὸ ἴδιον ἐκ παρομοίου παθήματος, ἕκαστον δὲ σβύσιμον ἐπακολουθοῦσιν ἀλλαλαγμοὶ θωροβώδεις γέλωτες, οὐς αἴφνης διακόπτει σιχαρὸς καὶ ἐπιβάλλον ἐῆχος τοῦ κώδωνος ὁ ἀναγγέλων τὴν ἐναρξιν τῆς τεσσαρακοστῆς τότε αἱ λαμπάδες σβέννυνται καὶ τὰ προσωπεῖα πίπτουσιν, ἀθρόον δὲ σπεύδει τὸ πλῆθος ἐκεῖνο ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, αἵτινες ἀναλαμβάνουσι νὰ εἰπωσιν αὐτῷ, ἐν ἄλλαις λέξεσι, τὸ περιώνυμον ἐκεῖνο κήρυμα, τὸ μετὰ τὸ τέλος τῶν Ἀνθεστηρίων ἐν Ἀθήναις ἐξαγγελόμενον: «Τὸ θύραζε Κάρης οὐ κετ' Ἀνθεστήρια.»

Ἦττον ἀξιοσημειώτος δὲν εἶναι ἡ τελευταία αὕτη ἡμέρα ἐν Παρισίῳ, τὸ mardi gras τοῦ Παρισίνου ὕψου. Ὁ λαὸς κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἀπόκρως, ἀμέριμος ῥίπτεται εἰς πᾶν εἶδος διασκεδάσεων ἃς ἐγκλείει ἡ μεγαλοπόλις ἐκεῖνη κατὰ τὴν ὑστάτην δὲ ταύτην, οὐδεὶς μένει ἀμέτοχος τῆς γενικῆς χαρᾶς ὁ πλούσιος νεανίας ὁ κατατρώγων τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός του καὶ ὁ πτωχὸς ἐργάτης, ὅστις ἐνεχυρίασε καὶ τὸ τελευταῖον τῆς κλίνης του κάλυμμα, ὁ μὲν ἐφ' ἀμάξει, ὁ δὲ πεζός, ἐκεῖνος μετὰ τὸν Καμπανίτην, οὗτος μετὰ τὸν μηλίτην, πρέπει νὰ διασκεδάσῃ μετὰ τὸν κόρον. Καὶ ἰδοῦ λαὸς δλόκληρος οἶνῳ βεβαρικῶς, μετὰ εὐδύμα ἔσχισμένον ἐκ τῶν ὀργίων, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκαλυμμένος μετὰ ῥάκη κατὰ τὸ ἥμισυ μετὰ τὰ ἐορτάσιμα ἐν οἴκτρᾳ καταστάσει, ἄδιδε ἐν ταῖς ὁδοῖς μακρὰν τῆς οἰκογενειακῆς στέγης, χορεύει ἐν τοῖς καπηλίοις, κυλίστα εἰς τὸν βόρβορον καὶ τὴν ἀκολασίαν. Ἐκαστος φέρει μετ' αὐτοῦ τὴν γυναῖκα καὶ τὰς θυγατέρας του, τὸν γηραιὸν του πατέρα καὶ τὸν κύνα του, ὅλην τέλος τὴν οἰκίαν, ἵνα ἡ χαρὰ ἔσται πληρεστάτη. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ λαὸς ἔπις καί τὴν τελευταίαν σταγόνα τοῦ οἴνου του, ἔφαγε τὸ ἴτελευταῖον τεμάχιον τοῦ ἄρτου του, εἶναι βέβαιος ὅτι ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, δὲν θὰ εὕρῃ οὔτε κλινὴν ἢ ἀναπαυθῆ, οὔτε εὐδύμα ἵνα καλυφθῇ, οὔτε ἐν τεμάχιον ζύλου ἵνα θερμανθῇ, ἐπώλησε τὸ πᾶν, ἢ τὸ πᾶν ἔδωκεν εἰς ἐνέχυρον. Ἀλλὰ τί ἠθέλατε νὰ κάμῃ; ἦτο ἡ τελευταία τῶν ἀποκρῶν, le mardi gras καὶ ἔπρεπε νὰ ἐορτάσῃ.

Ἐνταῦθα δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν, πρὸς τιμὴν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅτι παρ' αὐτῷ αἱ ἀποκρῶς εἰσὶν ἡμέραι οὐχὶ ὀργίων, ἀλλ' εὐθυμίας ἡρέμου, ἃς χαρακτηρίζουσι κοινὰ μετὰ τὴν συγγενῶν καὶ φίλων ἀφελεῖς ἐστιάζσεις, συντελοῦσαι μᾶλλον εἰς τὴν σύσφιξιν, παρὰ εἰς τὴν χαλάρωσιν τῶν οἰκογενιακῶν καὶ κοινωνικῶν δεσμῶν. Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι τὰ ἀφελῆ τῶν ἀπόκρως ἑλληνικὰ ἦθη ἐκλείπουσιν ὁσημέραι, καὶ ὅτι πλεῖστα προσπάθειαι καταβάλλονται παρ' ἡμῶν ὅπως ἀναπληρώσω-

μεν αὐτὰ διὰ τῶν ὀργίων τῆς mardi gras γεγορακίαις Εὐρώπης, ἀλλ' εὐτυχῶς πολὺ ἀπὸ ἐκ τοῦ σημείου ἐκείνου καὶ εὐκατῶν μὴ φθάσῃ ποτὲ ἐκεῖ.

Παρὰ τῷ Καταστήματι τῶν κ. κ. Ἀδελφῶν Παπακωνσταντίνου ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ Ἀνδρ. Μ. Κόλλα ἐνοικιάζονται διάφορα ἐνδυμασία διὰ προσωπιδοφόρους, ἦτοι Ντόμινα διαφόρων χρωμάτων, ἐνδυμασία γυναικεῖα εὐρωπαϊκαὶ, Βιχικαὶ, ἀνδρικαὶ διαφόρων εἰδῶν, καὶ Θεταρὶα πρὸς δὲ παίδων καὶ κορασίων ἅπασαι ἐντελῶς καταρτισμένα μετ' ὄλων τῶν κοσμημάτων, ἡξιδῶν ὑπομανίωκν, περικνημίδων καὶ ἐν γένει τὸ ἀπαιτούμενον δι' ἕκαστην ἐνδυμασίαν. Οἱ βολόμενοι προσελθέτωσαν καὶ θέλουσι μείνει λίαν ἀχαριστήμενοι διὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὸ μέτρον τῆς τιμῆς.

Ὁ εἰσηγητὴς τῆς πτωχεύσεως Χρήστου Μαρκοπούλου καὶ Σ.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν παρούσαν καὶ θεωροῦντες δικαίαν τὴν αἴτησιν ταύτην τῶν συνδικῶν συμφώνως μετὰ τὸ ἄρθρον 488 τοῦ περὶ πτωχεύσεως ἐμπορικοῦ Νόμου ἐπιτρέπομεν τὴν πώλησιν τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει ἀπογραφῆς ἀναφερομένων ἐμπορευμάτων τῆς πτωχεύσεως, κατὰ τρόπον συμφερότερον τῇ ὁμάδῃ τῶν δανειστῶν τῆς πτωχεύσεως ἢ χονδρικῶς διὰ μεσίτου, ἢ καὶ λιανικῶς, πάντως δὲ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Καρπ. Μπρουκαούρου. Ὁρίζομεν δὲ ἡμέραν ἐναρξέως τῆς πωλήσεως τὴν πρῶτην Μαρτίου ε. ε. καὶ διατάσσομεν τὴν ἐκ τῆς πωλήσεως χρήματα νὰ κατατεθῶσιν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ἐνταῦθα τραπεζῶν, ἐπιτρέπομεν δὲ εἰς τοὺς συνδικούς νὰ κρατήσωσιν ἐκ τῆς πωλήσεως διὰ συμβάντα καὶ ἐπισυμβεβημένα ἔξοδα δραχμῶν δισχιλίας.

Πάτρας τῇ 1 Φεβρουαρίου 1881.

Ὁ εἰσηγητὴς

Π. Πέτας.

Ὁ δικ. γραφεὺς

Ἀνδρ. Ι. Μπουκαούρης.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐξαχθὲν ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικηγραφίᾳ εὐρισκομένου πρωτοτύπου.

Πάτρας τῇ 13 Φεβρουαρίου 1881.

Ὁ δικαστ. γραφεὺς

Ἀνδρ. Ι. Μπουκαούρης.

Ὁ ἀρμόδιος κλητὴρ τοιχοκολλησάτω τὴν παρούσαν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀκριβοτηρίου τῶν ἐνταῦθα ἐμποροδικῶν, δημοσιευθῆτω δ' αὕτη διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος ἀφορολογούμενος.

Ἐν Πάτραις 13 Φεβρουαρίου 1881.

Οἱ πληρεξούσιοι δικηγόροι τῶν Δ. Κλαυδιανῶν Χρ. Σταμπάδου κλπ. συνδικῶν τῆς πτωχεύσεως Χρ. Μαρκοπούλου καὶ Σ.

Νικόλαος Π. Κορούλλος.

Γεώργιος Σολιώτης.

Ὁ ἐκδότης

Π. ΜΑΝΤΖΑΣ.